

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobkyně: **H. F.**, bytem S., proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě ze dne 17.12.2013 proti rozhodnutí žalované ze dne 17.10.2013 č.j. X o starobní důchod,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 23.12.2013 bylo zdejšímu soudu doručeno podání žalobkyně ze dne 17.12.2013 označené „č. X žaloba“, v němž uvedla mimo jiné: „Rozhodnutím ČSSZ ze dne 29.10.1991 mně byl přiznán invalidní důchod celý ve výši jediného zdroje příjmu. Žádost o invalidní důchod jsem podala na ČSSZ dne 10.7.1991 dle § 29 odst. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení. Rozhodnutím ze dne 18.1.2013 mně byl invalidní důchod změněn na důchod starobní dle § 61a zákona č. 155/1955. Proti rozhodnutí o změně jsem podala námitku, kterou rozhodnutím č.j. X zamítlo. Protože jsem nedala žádost ČSSZ v Praze prostřednictvím OSSZ ani přímo žádost o starobní důchod nebyl důvod vydávat rozhodnutí o nároku na výplatu důchodu starobního a zániku právního nároku vyplývajícího ze zákona o sociálním zabezpečení, tzn. invalidního důchodu ve výši jediného zdroje příjmu. Do roku 20.2.2013 jsem neměla možnost tuto záležitost řešit sama, protože jsem byla v jednání zastupována pověřeným pracovníkem MÚ Sokolov, který byl ustanoven jako můj opatrovník. Rozsudkem č.j. 18 Co 50/213-710 ze dne 20.2.2013, KS Plzeň mně byla vrácena právní způsobilost v celém rozsahu práv občana ČR, včetně práva vlastnit, disponovat se svými prostředky a o svých právních záležitostech jednat sama. Používám tedy této možnosti a podávám žalobu proti ČSSZ v Praze a žádám zrušení jejich výše uvedeného rozhodnutí a

vydání rozsudku o právním nároku na invalidní důchod, protože jsem přesvědčena, že můj právní nárok na celý invalidní důchod trvá a svojí podstatou vystihuje důvod vzniku a trvání nároku na důchod. Žádám, aby byl brán v úvahu můj sedmiletý neodůvodněný pobyt v PL Dobřany, během kterého jsem neměla možnost opustit léčebnu. Samozřejmě se domáhám i přiměřeného odškodnění za tuto dobu i v případě, že nejde o důsledky trvalé a přiměřené výši invalidního důchodu, který by finančně pokryl mé potřeby kontaktů sociálních, kterými jsou kontakty na určité společenské úrovni, na jaké jsem byla zvyklá žít do doby, než jsem začínala mít problémy, které nebyly duševní nemocí, ale mojí politickou a společenskou orientací. Důsledkem bylo rozhodnutí ČSSZ o invalidním důchodu z roku 1991. Žádám, abych v této důchodové záležitosti byla předvolána k soudu a soudem vyslechnuta.“

K žalobě žalobkyně, která byla zaevidována pod sp. zn. Na 35/2013 jako nejasné podání, byly připojeny tyto listiny: **1) Protokol o ústním jednání** konaném u odboru sociálních věcí a zdravotnictví Městského úřadu Sokolov dne 25.3.2013, kde byly žalobkyni předány potřebné dokumenty a zůstatek finanční hotovosti po navrácení způsobilosti k právním úkonům **2) rozhodnutí ČSSZ ze dne 2.5.2013** č.j. 485 118 267, jímž byla od 2.5.2013 zřízena výplata starobního důchodu k rukám žalobkyně podle § 64 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon**); **3) dopis ČSSZ ze dne 30.8.2013** žalobkyni obsahující informace týkající se jejího starobního důchodu, možnosti sepsání žádosti o starobní důchod na OSSZ v místě bydliště a sdělení, že odškodnění za pobyt v léčebně nespadá do kompetence ČSSZ; **4) rozhodnutí ČSSZ ze dne 17.10.2013** o námitkách žalobkyně proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 2.5.2013, jímž námitky byly zamítnuty; žalobkyně byla zároveň informována, že k přeměně invalidního důchodu na starobní dochází dle § 61a zákona ze zákona dosažením zákonem stanoveného věku; také byla poučena, že ve smyslu § 61a odst. 3 zákona má možnost o přiznání starobního důchodu požádat i podle § 29 zákona; **5) vyrozumění Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 5.12.2013** č.j. X, kterým byla žalobkyně vyrozuměna o tom, že není kompetentní k rozhodování o jakémkoli odškodnění újmy na zdraví, neboť od 1.1.2014 o výši odškodnění rozhodují soudy.

Z žaloby žalobkyně nebylo zcela zřejmé, čeho se týká a co jím hodlá konkrétně docílit, pouze z obsahu vyplynulo, že požaduje 1) zrušení rozhodnutí ČSSZ v Praze, které však není jednoznačně označeno, 2) vydání rozsudku o právním nároku na invalidní důchod v přiměřené výši, který by finančně pokryl její potřeby, 3) odškodnění za dobu strávenou v psychiatrické léčebně v Dobřanech. Souhrnně nelze těmto návrhům v soudním řízení správním vyhovět, neboť soudní řád správní (tj. zákon č. 150/2002 Sb., dále jen **s.ř.s.**), neupravuje takové typy žalob, kterými by žalobkyně všech svých požadavků mohla v tomto řízení docílit. Dle § 4 **s.ř.s.** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu, o ochraně proti nečinnosti správního orgánu, o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu [§ 4 odst. 1 písm. a) – písm. c) **s.ř.s.**], jakož i o dalších věcech uvedených v § 4 odst. 1 písm. d) a § 4 odst. 2 **s.ř.s.**, které však v daném případě z povahy věci nepřipadají v úvahu.

Vzhledem k tomu, že žaloba žalobkyně obsahovala shora uvedené vady, vyzval ji soud usnesením ze dne 29.5.2014 dle § 37 odst. 5 **s.ř.s.** k odstranění těchto vad ve stanovené lhůtě.

Žalobkyně následně v podání ze dne 10.5.2014, které však bylo předáno k poštovní přepravě dne 7.6.2014, uvedla, že žaloba je zaměřena proti ČSSZ a domáhá se důchodu invalidního jako pokračujícího ne důchodu starobního, na který jí právní nárok nevznikl ve výši přiměřené, proto žádá, aby bral soud v úvahu při rozhodování o výši v úvahu okolnosti politické, které byly příčinou nemožnosti najít vhodné zaměstnání a společensky se uplatnit. Dále uvedla, že po dobu sedmi let byla bez svého souhlasu v PL Dobřany, kde s ní jednali jako s choromyslnou, přestože byla duševně zdravá. Na důchod starobní jí důchod nevznikl, proto uplatňuje nárok na důchod invalidní jako důchod pokračující.

Po doručení žaloby a jejího doplnění *žalovaná ve svém vyjádření dne 11.7.2014* závěrem navrhla zamítnutí žaloby, protože dne 11.10.2013 jí bylo doručeno podání označené „žádost o vydání rozhodnutí o trvajícím nároku na invalidní důchod III. stupně“, které bylo dle svého obsahu vyhodnoceno jako námitky proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 2.5.2013 o zařízení výplaty důchodu k rukám žalobkyně, které bylo žalobkyni doručeno dne 9.5.2013; námitky byly podány k poštovní přepravě dne 10.10.2013, ač posledním dnem lhůty pro podání námitek byl 10.6.2013. ČSSZ postupovala v souladu s § 92 odst. 2 správního řádu, když námitky zamítla jako opožděné. Rozhodnutí již nabylo právní moci, proto následně zkoumala, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo vydání nového rozhodnutí, ale takové důvody nenalezeny nebyly, proto žalovaná jen nad rámec řízení žalobkyni sdělila, že transformace invalidního důchodu na starobní důchod byla provedena z důvodu, že podle § 61a zákona nárok na invalidní důchod zaniká dnem, kterým jeho poživatel dosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let; tímto dnem vzniká tomuto poživateli nárok na starobní důchod. Žalobkyně dosáhla věku 65-ti let dnem 18.1.2013, k tomuto dni jí zanikl nárok na invalidní a vznikl jí nárok na starobní důchod ve výši dosud vypláceného invalidního důchodu; také byla informována o možnosti požádat o přiznání starobního důchodu dle § 29 zákona.

Po doručení vyjádření žalované je *ode dne 12.8.2014 věc nadále vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 16Ad 59/2014*, když podaná žaloba ze dne 17.12.2013 proti rozhodnutí ze dne 17.10.2013 byla vyhodnocena jako podaná v zákonné lhůtě, tedy včasná.

Žalobkyně po doručení vyjádření žalované v podání dne 22.8.2014 mimo jiné opět uvedla, že bude dále žádat o úpravu výše invalidního důchodu směrem nahoru, protože si nezpůsobila nemožnost najít vhodné zaměstnání na úrovni její kvalifikace a tím si pojitit příjem větší; rozsudek o výši důchodu by měl být doplněn rozsudkem KS Plzeň o vrácení právní způsobilosti ze dne 20.2.2013, proto na žalobě trvá. Poté *v podání ze dne 7.10.2014* sdělila, že podává odvolání proti rozhodnutí (bez bližšího označení), že jí náleží důchod dle zákona 155 z roku 1995, ale dle ní jí náleží invalidní důchod podle zákona 100/1988 Sb., který není III. stupně, ale pouze důchodem a jehož důsledkem není omezení práv a podle téhož zákona lze vyplácet souběžně s důchodem invalidním i důchod sociální, je-li jediným zdrojem příjmu, což v jejím případě je, proto žádá o zvýšení základního invalidního důchodu o částku 10.000,-Kč měsíčně (základní invalidní důchod má ve výši 7.575,-Kč).

Následně *žalovaná v podání dne 6.11.2014* sdělila pro úplnost, že žalobkyně dosáhla věku 65-ti let dnem 18.1.2013, k tomuto dni jí zanikl nárok na invalidní důchod a vznikl jí

nárok na starobní důchod ve výši dosud vypláceného invalidního důchodu, tj. ve výši 7.575,- Kč, a žalobkyně k uvedenému dni žádost o přiznání starobního důchodu podle § 29 zákona nepodala.

Poté v reakci na podání žalované zopakovala žalobkyně v podání doručeném zdejšímu soudu dne 16.12.2014 svůj názor na výši invalidního důchodu i s ohledem na dlouhodobou hospitalizaci v Psychiatrické léčebně Dobřany, rovněž by měla dostat odškodnění 720.000,- Kč a potrestání těch, kteří tu situaci způsobili.

Ze zaslaného *dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobkyně* soud zjistil, že žalobou napadené *rozhodnutí žalované ze dne 17.10.2013 č.j. X* bylo dle založené dodejky doručeno žalobkyni dne 21.12.2013 a jemu předcházející *rozhodnutí ČSSZ ze dne 2.5.2013 bylo žalobkyni doručeno dle založené dodejky dne 9.5.2013*. Dále ze založených *námitek žalobkyně ze dne 10.10.2013* předaných k poštovní přepravě dne 10.10.2013 a doručených ČSSZ dne 11.10.2013 vyplývá, že směřují proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 2.5.2013. *Rozhodnutím ze dne 2.5.2013 č.j. 485 118 267* byla dle § 64 zákona zařízena výplata starobního důchodu ve výši 7.544,-Kč měsíčně k rukám žalobkyně s odůvodněním, že rozsudkem Krajského soudu v Plzni č.j. 18 Co 50/2013-710 ze dne 20.2.2013 jí byla vrácena způsobilost k právním úkonům.

Ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.). V této věci soud rozhodl bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když proti tomuto postupu účastníci ničeho nenamítali.

Dle § 64 odst. 1 zákona příjemcem důchodu je oprávněný nebo jeho zákonný zástupce nebo opatrovník anebo zvláštní příjemce. Kdo je zvláštní příjemce, stanoví zvláštní zákon.

V této věci se žalobkyně podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalované z důvodů v ní uvedených. Soud na základě všech shora zjištěných skutečností v této věci dospěl k závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 17.10.2013 není důvodná* s ohledem na níže uvedené. Rozhodnutím ze dne 2.5.2013 nebylo rozhodováno o druhu důchodu či jeho výši, pouze bylo rozhodnuto s ohledem na pravomocný rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20.2.2013, jímž byla žalobkyni vrácena způsobilost k právním úkonům, že přiznaný starobní důchod bude vyplácen žalobkyni a nikoli opatrovníkovi, jak tomu bylo v době, kdy žalobkyně byla omezena ve způsobilosti k právním úkonům. Proti rozhodnutí ze dne 2.5.2013 podala žalobkyně námitky opožděně a to o 4 měsíce déle, neboť je k poštovní přepravě předala až dne 10.10.2013, ač byla v rozhodnutí poučena, že písemné námitky proti rozhodnutí lze podat do 30 dnů ode dne následujícího po dni oznámení tohoto rozhodnutí. Přitom rozhodnutí ze dne 2.5.2013 jí bylo doručeno dne 9.5.2013, tudíž poslední den lhůty k podání včasných námitek byl dne 10.6.2013. Jelikož námitky byly podány žalobkyni opožděně, nezbylo žalované ČSSZ než rozhodnout o námitkách ze dne 10.10.2013 tak, že námitky zamítla ve smyslu § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (*na řízení o námitkách se vztahuje správní řád*), a dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (*opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací*

správní orgán zamítne) napadeným rozhodnutím ze dne 17.10.2013. Žalovaná v této věci postupovala v souladu s příslušnými zákony, důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí, jak požadovala žalobkyně, proto nebyl soudem shledán.

Soud ještě podotýká, že předmět tohoto přezkumného řízení byl vymezen obsahem napadeného rozhodnutí ze dne 17.10.2013 a jemu předcházejícího rozhodnutí ze dne 2.5.2013, kdy došlo toliko ke změně příjemce důchodu, jak uvedeno shora, přičemž žalobkyně namítala výši vypláceného důchodu a také, že jí je místo pokračujícího invalidního důchodu vyplácen starobní důchod, proto lze jen konstatovat, že se žalobní body (*důvody nesouhlasu*) uvedené v podané žalobě a jejím doplnění zcela míjí s obsahem napadeného rozhodnutí. Zdejší soud proto *žalobě žalobkyně nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.* (soud zamítne žalobu, není-li důvodná), jak vyplývá z výroku I. rozsudku, když *napadené rozhodnutí žalované ze dne 17.10.2014, s jehož obsahem se soud ztotožnil, shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu*, neboť žalobkyně neprokázala jí tvrzené pochybení ČSSZ.

Žalobkyně ve věci neměla úspěch a správní orgán nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (*výrok II. rozsudku*).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30. listopadu 2015

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně